

постлани съ плочи, по които тихо бръмкаха автомобилитѣ.

— Какво искашъ да ти купя? — попита дѣдо Горанъ.

Пѣйчо помисли, помисли, па наведе глава и каза:

— Книжка съ приказки, дѣдо Горане, като тая на Здравка! Да си чета! Нищо не искамъ друго!

— А, че то много евтино! Дребна работа е това! Ела да купимъ!

Двамата влѣзоха въ книжарницата. Цѣлата бѣше отрупана съ шарени книги. Погледътъ на Пѣйчо запъпла по тѣхъ като муха. Той четѣше съ гласъ заглавията на книгитѣ. Дѣдо Горанъ плати книгата. Пѣйчо я грабна и скри въ пазвата. Нѣщо го затопли, като вжгленъ. Радостно му бѣше.

Дѣдо Горанъ му купи и дрехи, но Пѣйчо не ги погледна. Като се връщаха, Пѣйчо притискаше

книгата въ пазвата си и нѣщо сладко и топло се разливаше по цѣлото му тѣло, и му ставаше весело.

Когато дойде денътъ да си тръгне, Пѣйчо заплака.

— Дѣдо Горане, — каза, — искамъ да ходя на училище. Ние живѣеме въ колибитѣ. Училище нѣма. Да остана у васъ! Не ти искамъ паритѣ отъ лѣтошната работа!

— Добре, — отвърна дѣдо Горанъ, — стой тука!

На другия день пощата занасяше на една самотна майка, въ най-горната колба, Пѣйчовото писмо и паритѣ отъ дѣда Горана, които той скришомъ бѣше изпратилъ. А Пѣйчо седѣше на задния чинъ въ училището. Цѣлъ треперѣше отъ радостъ. Въ пазвата притискаше шарената книжка, която разказваше чудни приказки на Пѣйчовото сърдце.

Григоръ Угаровъ

НАДДУМВАНЕ

ЛИЦА: Момче и Воденичаръ.

(Момчето седи край огъня. Влиза воденичарътъ и сѣда до момчето).

Воденичарътъ. Какво правишъ, момче?

Момчето. Пека питка.

Воденичарътъ. Отде взе брашно да я мѣсишъ?

Момчето. Смлѣхъ си малко жито на твоята воденица.

Воденичарътъ. Ами жито отде намѣри?

Момчето. Носихъ вода тая сутринъ на едни жетвари, та ми дадоха едно снопче класове. Овърхахъ ги съ ржка, та имъ смлѣхъ житото. Сега ще за-